

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 565/2020-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. decembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára (sudca spravodajca) prerokoval ústavnú sťažnosť Poľnohospodárskeho družstva Mlynica, Mlynica 78, IČO 00 199 761, zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Lukáčom, Námestie sv. Egídia 11/6, Poprad, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obdo 16/2020 z 24. júna 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť Poľnohospodárskeho družstva Mlynica o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. októbra 2020 doručená ústavná sťažnosť Poľnohospodárskeho družstva Mlynica, Mlynica 78, IČO 00 199 761 (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Lukáčom, Námestie sv. Egídia 11/6, Poprad, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Obdo 16/2020 z 24. júna 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ v procesnom postavení žalovaného bol stranou v konaní vedenom na Okresnom súde Poprad (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 20 Cb 41/2013 o zaplatenie sumy 10 417,36 € s príslušenstvom. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 20 Cb 41/2013 z 3. februára 2014 rozhodol prvým výrokom o povinnosti sťažovateľa zaplatiť žalobcovi sumu 6 123, 94 € a druhým výrokom žalobu v prevyšujúcej časti zamietol. Po podaní odvolania žalobcu proti druhému – zamietajúcemu výroku prvoinštančného rozsudku Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 2 Cbo 68/2014 z 25. júna 2015 napadnutý zamietajúci výrok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

3. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 20 Cb 41/2013 z 24. marca 2017 uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4 293,42 € spolu s príslušenstvom a žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania v celom rozsahu. Po podaní odvolania sťažovateľom krajský súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 2 Cbo 26/2018 z 19. marca 2019 (ďalej len „rozsudok odvolacieho súdu“) tak, že zmenil rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 20 Cb 41/2013-204 z 24. marca 2017 v spojení s dopĺňacím rozsudkom

č. k. 20 Cb 41/2013-272 z 13. apríla 2018 (ktorým bolo rozhodnuté o náhrade trov štátu) a rozhodol:

„Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 3.066,26 eur s 8,75 % úrokmi z omeškania ročne od 31. 8. 2012 do zaplattenia do 3 dni od právoplatnosti rozsudku.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 8,75 % úroky z omeškania ročne zo sumy 6.123,94 eur od 31. 8. 2012 do zaplattenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V prevyšujúcej časti žalobu zamieta.

Štátu, v mene ktorého koná Okresný súd Poprad priznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov v rozsahu 11,78 % a proti žalovanému v rozsahu 88,22 %.

Žalobcovi proti žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 76,44 %.“

4. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu ústavný súd zistil, že ešte pred jeho vydaním krajský súd preskúmal na základe podaného odvolania rozsudok okresného súdu sp. zn. 20 Cb 41/2013 z 30. septembra 2015, ktorý uznesením sp. zn. 2 Cob 95/2015 z 9. júna 2016 zrušil (druhýkrát) a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Z uvedeného vyplýva, že odvolací súd meritórne posudzoval právnu vec sťažovateľa spolu trikrát.

5. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal sťažovateľ dovolanie. Dovolací súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa odmietol a žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti opakuje svoje dovolacie námietky a cituje z odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu jeho právnu argumentáciu viažucu sa k jednotlivým dovolacím námietkam.

7. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľ uvádza, že ho považuje za „rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru“.

8. Sťažovateľ uvádza, že nesúhlasí so záverom dovolacieho súdu, že v predmetnom dovolacom konaní mohol preskúmať len prípadne nedostatky dovolaním napadnutého rozsudku č. k. 2 Cob 26/2018-297 z 19. marca 2019, a nie ním vytýkané nesprávnosti, ktorých sa mal odvolací sud dopustiť pri vydaní uznesenia z 25. júna 2015. Tento právny záver podľa názoru sťažovateľa narúša princíp právnej istoty a nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí.

9. V ďalšej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľ namieta tú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia, v ktorej dovolací súd uvádza, že *„výška odplaty 53.- eur ha vyplývala z listinných dôkazov predložených stranami sporu...“* s odôvodnením, že záver dovolacieho súdu nevychádza z objektívnych dôkazov preukazujúcich zistenie výšky obvyklej ceny, pretože na takéto dôkazy neodkazuje a samotná skutočnosť, že by sťažovateľ predmetnú sumu bol na účel mimosúdneho riešenia veci ochotný akceptovať, preto nie je dôkazom jej obvyklosti. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza, že vada spočívajúca v tvrdení o existencii dôkazu o obvyklej cene napriek jeho neexistencii je vadou procesnou, ktorú podaným dovolaním uplatnil a pokiaľ by v konaní existoval dôkaz o obvyklej cene a súdy by na tento dôkaz poukázali, tak by v konaní namietal nesprávnosť jeho právneho posúdenia. Keďže ale sťažovateľ tvrdí, že takýto dôkaz neexistuje a súdy ho iba vyabstrahovali z jeho vyjadrení v priebehu pojednávania, tak nie je na mieste vytýkať, že sťažovateľ ako dovolací dôvod neuplatnil nesprávnosť právneho posúdenia veci, pretože to bol práve procesný postup súdov, ktorým k nedostatkom v napadnutom konaní došlo.

10. Sťažovateľ poukazuje na absenciu odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu v súvislosti s námietkou ustálenia okamihu, od kedy mu vznikla povinnosť platiť úrok z omeškania, a uvádza, že nesúhlasí so záverom dovolacieho súdu o neprípustnosti dovolania proti rozhodnutiu o trovách konania, pokiaľ ide o právne posúdenie veci, ktoré priamo vylučuje § 421 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“).

11. Podľa názoru sťažovateľa došlo k porušeniu jeho v bode 1 označených základných práv podľa ústavy a listiny, ako aj práva podľa dohovoru napadnutým

uznesením najvyššieho súdu, ktoré považuje za arbitrárne a nepreskúmateľné, pričom použitý výklad právnych noriem považuje za ústavne nekonformný. Sťažovateľ považuje i samotný postup dovolacieho súdu za „ústavne nonkonformný a teda protiprávny“.

12. Na základe argumentácie uvedenej v ústavnej sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po jej prijatí na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. základné právo Sťažovateľa na súdnu (a inú právnu) ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a základné právo na súdnu (a inú právnu) ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Obdo 16/2020 zo dňa 24. 6. 2020 porušené boli;

2. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Obdo 16/2020 zo dňa 24. 6. 2020 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie;

3. sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 450,29 Eur, ktorú je Najvyšší sud SR povinný uhradiť na účet právneho zástupcu Sťažovateľa, do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu...“

II.

Relevantná právna úprava

13. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

14. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

16. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

17. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

18. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

19. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie vecí ústavným súdom

20. Z § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

21. Ústavný súd považuje za potrebné poukázať na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou, ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

22. Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre opakovane uvádza, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. K porušeniu tohto základného práva by mohlo dôjsť predovšetkým vtedy, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 216/06).

23. Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvoinštančného, ale aj odvolacieho a dovolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

24. Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky, príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

25. Právo na súdnu ochranu sa v civilnom sporovom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred súdom vrátane dovolacích konaní, v ktorých sa (popri všeobecných procesných podmienkach) uplatňujú aj ďalšie, osobitné procesné podmienky dovolacieho konania.

26. V nadväznosti na uvedené východiská ústavný súd, poukazujúc na svoju doterajšiu judikatúru, považuje za potrebné zdôrazniť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, sústavu ktorých završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

27. Na základe uvedených právnych názorov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa.

28. Ústavný súd podrobil prieskumu napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že sťažovateľ vyvodzoval prípustnosť svojho dovolania z § 420 písm. f) CSP, pričom „*vadu zmätočnosti videl v:*

- *nezákonnosti postupu krajského súdu pri vydaní uznesenia z 25. júna 2015, č. k. 2 Cob/68/2014-108, keďže o skutkovom základe nároku a jeho právnom posúdení bolo už právoplatne rozhodnuté;*

- *priznaní nároku žalobcovi bez toho, aby mal preukázanú obvyklú cenu. resp. túto sám stanovil na 53,- eur/ha bez DPH vychádzajúc z mimosúdnej korešpondencie strán, čím došlo k narušeniu kontradiktórnosti konania a namiesto žalobcu vyhľadal obvyklú cenu plnenia odkazujúc na ustanovenie § 536 ods. 3 a § 546 ods. 1 Obchodného zákonníka;*

- *nesprávnom ustálení začiatku lehoty na priznanie úrokov z omeškania od dátumu splatnosti žalobcom nesprávne vystavenej faktúry;*

- nesprávnom právnom posúdení nároku na náhradu trov konania, keď krajský súd mal aplikovať princíp zavinenia, resp. princíp závislosti výšky plnenia od rozhodnutia súdu.“.

29. Dovolací súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia vo vzťahu k námietke dovolateľa o nezákonnosti postupu krajského súdu pri vydaní uznesenia sp. zn. 2 Cbo 68/2014 z 25. júna 2015 uviedol, že v predmetnom dovolacom konaní môže preskúmať len prípadné nedostatky dovolaním napadnutého rozsudku sp. zn. 2 Cbo 26/2018 z 19. marca 2019, keďže nesprávnosti namietané dovolateľom, ktorých sa mal odvolací súd dopustiť pri vydaní uznesenia z 25. júna 2015, boli uplatnené po uplynutí dvojmesačnej lehoty stanovenej v § 427 ods. 1 CSP.

30. V súvislosti s druhou dovolacou námietkou o priznaní nároku žalobcovi bez toho, aby mal odvolací súd preukázanú obvyklú cenu, resp. že túto sám stanovil na 53 €/ha bez DPH, a teda i namietanom porušení princípu kontradiktórnosti konania najvyšší súd uviedol, že tvrdenie dovolateľa o nesprávnom určení výšky odplaty nemôže obstať, keďže výška odplaty 53 €/ha vyplývala z listinných dôkazov predložených stranami sporu, pričom na pojednávaní uskutočnenom 17. decembra 2013 uviedol žalobca, že žaluje výkon za sumu 53 €/ha, a na predmetnom pojednávaní aj sťažovateľ výslovne uviedol, že žiadal žalobcu upraviť cenu na 53 €/ha podľa údajov od ostatných kombajnístov. Z uvedeného dôvodu dovolací súd konštatoval, že nemohlo dôjsť k porušeniu princípu kontradiktórnosti konania. K nesúhlasu dovolateľa so spôsobom určenia ceny diela odvolacím súdom najvyšší súd uvádza, že *„ide o otázku výkladu ustanovení § 536 ods. 3 a § 546 ods. 1 Obchodného zákonníka a teda otázku právneho posúdenia veci odvolacím súdom. Nesprávne právne posúdenie veci predstavuje samostatný dovolací dôvod (k tomu vid' § 432 C. s. p.), ktorý však žalovaný v podanom dovolaní neuplatnil, keďže uplatnil výučné dovolací dôvod podľa § 431 C. s. p. spočívajúci v existencii vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p. Nesprávne právne posúdenie veci pritom procesnú vadu zmätočnosti nezakladá (k tomu vid' judikát č. R 24/2017). Predmetnou argumentáciou sa tak dovolací súd pri viazanosti dovolacími dôvodmi (k tomu vid' § 440 (C. s. p.) nemohol zaoberať.“.*

31. Podobným spôsobom sa dovolací súd v odôvodnení napadnutého uznesenia vysporiadal i s námietkou dovolateľa týkajúcou sa nesprávneho ustálenia okamihu, od kedy bol povinný platiť úrok z omeškania. Najvyšší súd uviedol, že i pri tejto námietke „*môže ísť nanajvýš o nesprávnosť právneho posúdenia veci, ktoré sa týka výkladu ustanovení § 340, § 365 a § 369 Obchodného zákonníka, a nie o procesnú vadu zmätočnosti podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. K nesprávnemu právnomu posúdeniu veci a k výkladu vyššie uvedených zákonných ustanovení však argumentácia dovolateľa nesmerovala.*“.

32. V súvislosti s námietkami sťažovateľa proti výroku krajského súdu o trovách konania dovolací súd uvádza, že dovolateľ uplatnil dovolací dôvod podľa § 431 CSP spočívajúci v existencii vady zmätočnosti uvedenej v § 420 písm. f) CSP, ktorá sa mala prejavíť v nesprávnom právnom posúdení nároku na náhradu trov konania. Dovolací súd opätovne poukazuje na judikát R 24/2017 a zároveň na to, že prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu o trovách konania – pokiaľ ide o nesprávne právne posúdenie veci – priamo vylučuje znenie § 421 ods. 2 CSP, a zároveň dopĺňa, že dovolanie proti rozhodnutiu o trovách konania „*nie je prípustné len podľa § 421 C. s. p., ale aj podľa § 420 C. s. p. (k tomu v podrobnostiach vid' 3 CdoGp/2/2016 a 3 Obdo/19/2018)*“.

33. Dovolací súd uvádza, že konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté namietanou vadou zmätočnosti, uvedenou v ustanovení § 420 písm. f) CSP. Preto dovolanie sťažovateľa odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

34. V nadväznosti na uvedené a citované časti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd pripomína, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „*nerespektovanie*“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie ním označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec boli naplnené. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Civilný sporový poriadok

výslovne umožňuje, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať odoprenie prístupu sťažovateľa k súdnej ochrane v konaní o dovolaní.

35. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia možno vyvodit', že najvyšší súd odmietnutie dovolania sťažovateľa primeraným spôsobom odôvodnil, pričom tento jeho záver nemožno považovať za arbitrárny. Ústavný súd pri preskúvaní napadnutého uznesenia nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup dovolacieho súdu (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.), t. j. postup, ktorý by nemal oporu v zákone. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že najvyšší súd sa ústavne akceptovateľným spôsobom zaoberal a aj vysporiadal so všetkými dovolacími námietkami sťažovateľa, poukázal na svoju viazanosť dovolacími dôvodmi a vysvetlil, prečo sa časťou argumentácie sťažovateľa nemohol zaoberať [namietané právne posúdenie pri uplatnenom dovolacom dôvode podľa § 420 písm. f) CSP], vyjadril sa k namietanému porušeniu kontradiktórnosti konania pred odvolacím súdom i k ostatným podmienkam dovolacieho konania. Právne závery, ktoré viedli najvyšší súd v konečnom dôsledku k odmietnutiu dovolania, majú oporu nielen v aplikovaných ustanoveniach Civilného sporového poriadku, ale i v judikatúre najvyššieho súdu, na ktorú v odôvodnení napadnutého uznesenia priamo poukazuje.

36. Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

37. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné, a preto ústavnú sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

38. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. decembra 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu